

Naamgenoten

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Meneer Bakker”, roep ik wat ongemakkelijk de wachtkamer in. Patiënten in de volle wachtkamer kijken mij onderzoekend aan. Ondertussen verschijnt op het wachtkamer-scherm een lachende versie van mijzelf met achternaam eronder.

Bij de tweede keer dat ik roep staat er een man van 88 jaar op. „Ah naamgenoot”, zegt hij gelijk, mij de hand schuddend en daarmee het opkomende ongemak direct wegnemend. Het klinkt toch altijd wat gênant en vreemd als we elkaar als Bakker-naamgenoten groeten: „Dag, ik ben dr. Bakker.” „Aangenaam, ik ben meneer Bakker”,

terwijl we elkaar niet kennen.

Het valt mij daarbij op dat wij Bakkers nooit aan elkaar vragen: „O, ben jij er één van Co of van tante Beppie?” Door onze aanwezigheid in elke wachtkamer en in elk ziekenhuis, dorp, bedrijf en elke provincie zien we daar uit ervaring allemaal van af. De kans dat een Bakker die je tegenkomt ook echt familie is, is eigenlijk net zo klein als bijvoorbeeld iemand uit de eigen straat treffen op vakantie.

Met meneer keuvel ik dat Bakker de zesde meest voorkomende achternaam van Nederland is; met als koploper De Jong. Ruim 55.000 Bakkers lopen er rond. Als we sa-

men een dorp beginnen, is dat groter dan bijvoorbeeld Drachten. En als we de politieke partij Bakkers in Nederland beginnen en allemaal lid worden, zijn we in één klap de partij met het grootste ledenaantal. ‘Bakkers vereenigt u’, zou je bijna denken!

Mijn patiënt komt voor de uitslag van het aanvullende onderzoek naar zijn jeukklachten. Gelukkig hebben we de oorzaak achterhaald: een sterk jeukende blaarziekte zonder blaren, genaamd *cutaan pemphigoid*. Ik leg hem uit dat de ziekte vooral op oudere leeftijd optreedt, door ontsporing van het eigen immuunsysteem. Eenmaal herkend, is het goed te behandelen. Het ziektebeeld is voor het eerst beschreven in de wetenschappelijke literatuur door ondergetekende (en collega’s in het UMCG). In het Groningse wordt het

Ik zou het vooral sneu vinden voor al mijn mede-Bakkers dat ze ongewild naamdrager van een ziekte worden

daarom informeel weleens ‘ziekte van Bakker’ genoemd.

Het is goed dat (inter)nationaal geen eigennamen meer worden gebruikt voor ziekten, ter voorko-

ming dat een ziekte vernoemd wordt naar bijvoorbeeld een schimmige arts in een oorlog. In dit geval zou ik het vooral sneu vinden voor al mijn mede-Bakkers dat ze ongewild naamdrager van een ziekte worden.

Maar meneer is dat niet met mij eens. Hij is niet meer te stoppen van enthousiasme. „Dus ik heb een ziekte met mijn eigen naam! Ziekte van Bakker?” Hij zit te lachen tegenover me. „Dat kan toch niet. Ik ga mijn dochter bellen! En het is nog op te lossen ook!” Het recept met de jeuk oplossende tabletten dat ik afsluitend aan hem geef, wordt zelfs geruild tegen een ferme knuffel. Als Bakkers onder elkaar.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten